

LATVAS

No. 35. Metai VII

Rugp. (Aug.) 27, 1927

BRSR valst.
respublikinē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L e k c i j a .

2 KOR. 3, 4—9.

BROLIAI: Toki pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes butumėm savaime tinkamai ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus buti naujos Sandaros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą del jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi ne bus didesnėje garbėje dvasios tarnystė.

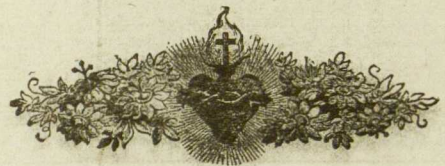
šyta įstatyme? Kaip skaitai? Tas atsakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis ir savo artima, kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir busi gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį, ir sužeidė jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuó pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir matydamas jį, praėjo. Taipat ir levitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis samaritonas ėjo pro jį ir jį pamatęs buvo gailėstingumo sujudintas. Jis prisirišino, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rupinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru, padavė užėigos savininkui ir tarė: Rupinkis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis atsakė: Tas, kurs jam parodė gailėstingumo. Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

E v a n g e l i j a .

ŠV. LUK. 10, 23—37.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniam: Palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, bet nematė, ir girdėti, ką jūs girdite bet negirdėjo. Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti ir sakė: Mokytojaun, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą; Jis paklausė jį: Kas para-

Visuomenės Ligos.

Kiekvienas organizmas plėtojasi. auga, jeigu tik jame nėra naikintojų — ligų. Musų lietuvių visuomenė Amerikoje sudaro gyvą, veiklų organizmą. Lietuviai prisistatė šimtus bažnyčių, įkurdami parapijas, pastatė savo lėšomis kelesdešimt parapijinių mokyklų, kurios kainuotų gal daugiau \$2,000,000 dolerių, turi įsisteigę kitokių labdarinių įstaigų, o musų didžiulės organizacijos, vienydamos į vieną katalikų Centrą — L. R. K. Federaciją, tikrai rodo viduje gyvybę, plėtimąsi.

Bet kiekviena gėlė turi savo parazitų, kiekvienas augalas ir gyvunas savo priešų. Tų priešų ir musų katalikiškai visuomenei nestoka.

Nuo viršųjų priešų apsigina organizmas savo vidaus jėga, gyvybe. Bet blogiau yra, kuomet vidaus jėga sumažėja, susmulkėja, apvysta. Nuo išorinių atkaklių liet. katalikų visuomenės priešų k. a. socialistų, komunistų, netikėlių ir kitų mums nesunku kol kas gintis, nes turėjome gana vidaus stiprybės. Bet ar tas apsigynimas nesusilpnės, tai kitas dalykas, nes jau yra prasidėjusi viena ir kita musų visuomenėje sunki vidujė liga.

Bene svarbiausia ir pavojingiausia visuomenei liga yra **girtuokliavimas**.

Ši liga naikina pačias svarbiausias jėgas visuomenėje — šeimynas. Viena po kitai katalikų šeimynos iš girtuoklystės apleidžia musų eiles, jie prisipla-ka prie musų priešų: socialistų, lengvamųjų, netikėlių, pavadinę katalikus

nesusipratusiais, ar neapsišvietusiais. Mums gaila klystančių ir sunkiai sergančių šeimynų. Jos jau prarado vidaus atsparumą-tikėjimą; apsileido savo tikybinėse pareigose, naikina ne vien tur-rtą, bet savo sveikatą ir gadina savo vaikučius, o blogu pavyzdžiu užkrečia kitus silpnesnius.

Girtuokliavimo ligą privalome naikinti iš musų tarpo. "Munšainė" ir bendrai alkolis daug daro žalos atskiro žmogaus organizmui ir visai musų lietuvių katalikiškai visuomenei.

Žymesnieji tautos vyrai, kuriems tikrai rupėjo ir rupi tautos ateitis, kurie supranta ir žino kaip tas "ugninis vanduo" išnaikino ištisas puslaukinių žmonių gentis tiek Amerikoje, tiek Australijoje ir kitur, su didele energija stengiasi nukreipti tą visuomeninę ligą. Blaivybės Apaštaly turėjome žymių praeityje, yra jų ir dabar; yra net susikurusios Blaivininkų draugijos tai visuomenės ligai naikinti.

Lietuvoje, musų Tėvynėje, šiuo žvilgsniu daug padaryta. Nors tenai nėra valdiško draudimo pardavinėti ir gerti alkoholio nuodus, bet žmonės turi teisę savo valsčiuje balsavimo budu patys sau ir savo ribose užsidrausti. Lietuvoje šlandie yra daug vietų visiškai "sausų", t. y. kur nevalia laikyti ir pardavinėti degtinės ir kitus svaigalus.

Pas mus Amerikoje šiuom žvilgsniu betvarkė. Tiesa, yra valdžios draudimas visoje šalyje neleidžias gerti ir pardavinėti svaigalų, bet kaip tyčia, tas

pats įstatymas retai kieno paisomas. Blaivininkai ir taip jau be įstatymo negērė svaigalų, o geriantieji kokių nori ir kiek nori gauna, žinoma, tik daug brangiau mokėdami negu buvo pirmiau.

Kadangi žmogaus prigimty gludi pasipriešinimo dvasia kiekvienam laisvės varžymui, tad ir svaigalus draudžiantis įstatymas priimtas it laisvę varžantis dalykas. Kaip toki — silpnesnė ir į alkoholį palinkę žmonės — laužo ir net didžiuojasi.

Tą visa žinant, mums butinai reikia daugiau kreipti domės į tą visuomeninę ligą, gydyti ją. Negydoma ji gali plačiai išsiplėsti net katalikų tarpe ir mūsų eiles praretinti, o netikėlių, lengvamanių ir socialistų eiles sustiprinti.

Kita didelė mūsų visuomeninio gyvenimo yda yra **prabanga**.

Žmogus nori prieš kitus pasirodyti, kad jis nėra šapas, bet kad yra išmincingas, turtingas, gražus. Tas ypač jaučiama pas jaunos žmones, bet, žinoma, neienkia ir pražilusius. To išdidumo jausmo vedini žmonės daro didžiausių išlaidų vien tik pasirodymui prieš kitus.

Kaip tas juokingai protaujančiam atrodo, taip mūsų visuomenės vadams skaudu. Vasaros metu mūsų lietuvaitės dėvi kailines apikakles, o žiemą per sniegą eina aukščiau kelių pakirpta suknele. Už savo rubus moka šimtus dolerių, kad tik būtų kitaip, negu visų kitų.

Bet ne vien pas merginas toji išlaidumo ir prabangos liga pasireiškia. Ji jau giliai įsišaknija platesniuose sluoksnuose. Dažnai žmogus pamiršta savo rytojaus dieną, gyvena viena diena, ne-

paiso apie ateitį. Iš čia kilo pastebimas išdidumas, puikybė lietuvių tarpe. Viens prieš kitą stotasi, budami vien paprasti darbininkai, rankpelniai. Ne sulyg kišenės padarytos išlaidos griau-na ne vien iš vidaus šeimynas, bet ir įgytų nuosavybių nustoja, nebegalėdami jų išlaikyti. Daug yra darbininkų, kurie, kad pasirėdo šventą dieną ir įsisėda į pirktą skolon automobilį, išrodo visos Chicagos, ar New Yorko valdytojais. Tuom tarpu kišenėse vėjai švilpia, o skolų daugybė su nuošimčiaisiais dieną naktį ramybės neduoda.

Prabangos yda daug žalos padarė mūsų visuomeniniame veikime. Ji žmonėse sukėlė puikybę, išdidumą. Šingi tuos asmenis išstumė iš viešojo veikimo, sumažino draugiškumą artimųjų tarpe. Jeigu prabangų ieškojimas, noras visur ir visiems pasirodyti nebus valdomas toliau, jis grėsi visuomeniniam mūsų veikimui daug skaudesnėmis pasekomis, negu šiaandie atjaučiame.

Išdidus jaunimas nebenori savo parapijos naudai veikti, — jis jau ieško "pasaulinės" garsenybės įvairiuose didžiųjų rengiamuose kontestuose. Suaugusieji išdidūs žmonės taip-gi nesideda prie to vietinio veikimo. Jie turi įvairių pasiteisinimų. Taip pamažu lietuvių visuomeninis gyvenimas gali žemyn smukti, jeigu savo laiku nesurasime tinkamų priemonių, vietinėms sąlygoms tinkamų, minėtoms ydoms taisyti.

Katalikai yra neturtingo, nužeminto Kristaus sekėjai. Ji privalo jie gerai pažinti, — tuomet turės viduje atspirtį prieš tas visuomenės ydas ir jos ligas.

Palaimintas Kun. Juozapas Cafasso

(Tęsinys).

— Ką nori daryk, surikęs kalinys, tik barzdos neliesk!

— Neleisiu, kol neatliksi išpažinties, atsakęs kun. Cafasso.

— Aš nenoriu! —

— Bet aš tavęs nepaleisiu! —

— Aš... nenoriu eiti išpažinties ir neisiu!

— Sakyk, ką nori, bet iš manęs neištruksi.

— Aš neprisirengęs. —

— Aš prirengsiu.

Kalinys, gerbdamas kun. Juozapo uolumą daugiau, negu jo silpną jėgą, atsiklaupė. Kun. Cafasso užsidėjo tuoj stulą, paruošė jį prie išpažinties. Reikėjo vos keletos žodžių, kad kalinys suprastų savo nusidėjimų biaurumą. Dievo malonė veikė. Giliai sujaudintas Dievo gailestingumu ir jausdamas savo nuodėmių dovanojimą, pradėjo gailiai it kudikis verkti, gailėtis nuodėmingo gyvenimo.

Gerai atlikęs išpažintį ir pajutęs didelę širdies ramybę, jisai pats paragino kitus kalinius greičiau atlikti išpažintį.

Visi atliko, susitaikė su Dievu, ir nors bausmės už nusikaltimus purvinam, biauriam kalėjime kentėdami, jautėsi galį savo malda drąsiau kreiptis prie šv. Panelės, nusidėjėlių gynėjos ir iškilmingai švęsti jos šventę.

Nevykęs užpuolimas.

Palaimintas kun. Juozapas Cafas-

so kalėjimuose darbavosi apie 20 metų. Dalis nusikaltėlių, atlikę savo bausmę, gryždavo prie savųjų. Kaikurie jų pasinaudodavo, kiti-gi, vėl patekę į nepalankias sau apystovas, imdavosi seno amato, — vogti, plėšti ir t.t. Vieną kartą pašaukė kun. Juozapą pas ligonį. Teko važiuoti už miesto. Vėlai gryžtant, pastojo jam kelią plėšikai. Vežėjas išsitraukė revolverį ir taikėsi šauti, bet pal. kun. Juozapas jį sulaukė. “Su manim, sako, niekis, bet jeigu tu kuriam pataikysi, kas tada bus su jo siela?”

Plėšikai išgirdo kun. Juozapo balsą, pažino ir nedrįso užkabinti. Taip ir nepavyko jų užpuolimas.

Atgailaujančio galvažudžio pavyzdys.

Per visą darbavimosi laiką Turino kalėjimuose pal. kun. Juozapui teko palydėti į mirties bausmės vietą 68 piktadarius. Pasmerktieji dažnai budavo nesukalbami žmonės, o kartais toji nelaimė — pasmerkimas juos prie šėlimo privesdavo. Su ypatingu atsidėjimu kun. Juozapas rūpinosi nelaimingųjų išganymu. Su dideliais vargais pavykdavo jam įtužusius nuraminti, jų mintį į amženybę pakreipti. Geriausiai veikdavo į juos atgailaujančio galvažudžio ant kryžiaus pavyzdys. Kadangi jisai atgailavo, — Kristus jam nuodėmes dovanojo, nors nuo kryžiaus nepalikuosavo. Nebuvo atsitikimų tame laike, kad nuteistieji mirti piktadariai su gaudžiomis ašaromis neišpažintų kun. Juozapui savo kalčių. Jis turėjo į juos stebėtinos įtakos, jo pasišventimas ir sie-

lų meilē, rodos, neturējo ribų. "Tiesa, sakydavo jis, daug nuodēmių yra jie papildē, bet jų atviras gailēstis, nuolatīns kalējimas, žeminanti mintis, Dievui visiškas atsidavimas ir Juomi pasitikējimas jiems nupelno Dievo pasigailējimā, nuodēmių atleidimā ir uztīkrina išganymā."

Duosnumas.

Pal. kun. Juozapas paveldējo nuo savo geros motinēlēs gailēstingumo ir duosnumo dorybes. Nuo pat mažų dienų pasižymėjo jisai dideliu nelaimingųjų globėju. O mirus kun. Gualai ir paveldėjęs jo apie pusę milijono lyrų, kun. Juozapas sau nesuvartojė iš jo turtų nei vieno cento, bet tais pinigais sušėlėpęs skaitlingus burius vargšų senelių, išleidęs į mokslus daug jaunikaičių į kunigus, rupinosi ligoniais ir nelaimingais kaliniais. Rodos, viso Turino vargšai ir nelaimingieji jo buvo žinomi ir globojami. Kas norėdavo padaryti žymesnę auką vargšams ir norėdavo, kad pinigai patektų tikrai pašalpos reikalingiems, įteikdavo savo auką kun. Juozapui, o tas rasdavo kuriems juos išdalinti.

Besirupindamas materialiu vargšų likimu, kun. Juozapas ir-gi daug rupinosi jų sielos likimu. Jo šventumas, gailēstingumas darė jiems kun. Juozapą geriausiu krikščioniškos meilės pavyzdžiu. Todėl jisai turėjo galimybės įžvelgti į vargšų suliegiusias sielas ir jas atitaisyti.

Jaunimo Oratorija.

Saleziečių Kongregacijos įsteigėjas, kun. Bosko, buvo kilęs iš to paties Castelnuovo l'Asti miestelio, kaip ir pal. kun. Juozapas Cafasso. Kun. Bosko buvo keletu metų jaunesnis už kun. Juozapą. Pastebėjęs greitai jaunučio Bosko nepaprastus gabumus, kilnią jo širdį, pal. kun. Juozapas jį ėmėsi globoti, mokyti, šelpti. Jo įkalbamas, baigęs Cafasso vedamam konvikte teologijos studijas, pasiliko darbuotis Turine, ėmė rinkti apleistąją miesto jaunuomenę, sudarė iš jų pirmąjį bendrabutį-oratoriją, o kun. Juozapas drąsino, patarė ir šelpė kun. Bosko tame darbe.

Toliau iš tos oratorijos išsivystė šiandie didelė Saleziečių Kongregacija. Ji myli savo įsteigėją kun. Bosko, bet taipgi nemažiau gerbia pal. kun. Juozapą Cafasso, kuris buvo jų įsteigėjo mokytojas, dvasios vadas, globėjas.

Tiedu šventi vyrai padarė daug naudos ne vien Turino miestui, bet visai Kristaus Bažnyčiai.

Uolus švenčiausiojo Garbintojas.

Pal. kun. Juozapas Cafasso dažnai ragindavo konvikte besimokinančius to liau kunigus dažnai lankyti Jėzų Švenč. Sakramente. Jis pats buvo jiems gyviausias pavyzdys. Jei tik turėdavo vieną kitą minutę liuoso laiko, jis jau budavo bažnyčioje prie Jėzaus. Vėlai vakarais ir anksti rytais išklupodavo gana ilgą laiką prie Tabernakulium, besikalbant su savo Išganytoju.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Dievo Karalystė mūmyse.

Išganytojas daug dailių palyginimų teikė apie Dangaus Karalystę, nurodydamas begalinę vertę ir laimę tų, kurie pateks į amžinąją laimę danguje, o taipgi atsakomybę neteisingai naudojantiems duotus jiems turtus, k. a. palyginime: “dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti apyskaitą su savo tarnais” (Mat. 18, 23).

Išmokytoje mus maldoje į Dangiškąjį Tėvą, Jėzus Kristus įdėjo antrą ir trečią prašymą: “teateinie Tavo karalystė, tesie Tavo valia kaip danguje taip ir ant žemės.” (Mat. 6, 10).

Dievo valios tobulas išpildymas ant žemės — yra Dievo karaliavimas, valdymas. Toji ant žemės Dievo Karalystė pasireiškia liusoje žmogaus valioje. Tik viena žmogaus liusoji valia gali užsitar nauti amžinąją laimę, gali įvykdinti Dievo viešpatavimą savyje. Todėl ir prašome, kad V. Dievo karalystė ateitų pas mus, kad Dievas apsigyventų mūsų širdyje ir joje viešpatautų. Šv. Povilas Ap. pirmame laiške į Korintiečius 3 p. 16 eil. sako: “Ar nežinote, kad jus esate Dievo bažnyčia ir Dievo Dvasia gyvena jumo- se?”

Taip tikrai, kiekvieno Kristaus sekėjo širdyje, jeigu tik žmogus pildo Jėzaus valią, užlaiko jo žodžius, pasidaro iš sielos švenč. Trejybei buvainė, bažnyčia. Išganytojas nepaliko pakrikai tų Dievo šventenyčių, — gerųjų žmonių sielų, bet sukūrė savo visuotinąją, apaštališką, šventą

ir vieną Bažnyčią, regimą valdžią pastatydamas joje ir suteikęs savo Bažnyčios, kurią Jėzus taip-gi dažnai vadindavo Dangaus Karalystė, galvai — popiežiui dvasinės valdžios pilnybę.

Žmonių pareiga yra, norint apturėti amžinąjį išganymą, prisidėti prie Kristaus įkurtosios Dangaus karalystės — Bažnyčios ant žemės, savo sielos šventovę suderinti su Kristaus valia, nes tik per Jį galima gauti Dangaus laimę. Kas užtai savo sielos šventovę subiaurotų, pasistatydamas priešai Jėzaus Kristaus valią, tas negali būti išganytas. “Jei kas subjaurins Dievo Bažnyčią, tą Dievas sunaikins.” (I Kor. 3. 17). Silpna yra žmogaus valia, netobula siela, negali todėl savo jėgomis sukurti tinkamos Dievui savyje šventovės. Bet čia pats Dievas ateina pagelbon, suteikdamas apšėiai savo malonių, padabindamas jomis žmogaus sielą.

Ištikimą ir tikrai Jėzui atsidavusi siela giliai atjaučia dar begyvendama žemėje priešskonį amžinosios laimės. Čia gludi paslaptis — sekretas, dėl ko šventas žmogus net prispaudime ir nelaimėje jaučiasi vienybėje su Dievu ir džiaugiasi stebėtina sielos ramybe.

Kilniosios karštos žmonių sielos, nepaisant sunkenybių, dėl Jėzaus daug padaro. Nes sukurusios savyje dangiškos laimės pradžią, jaučia gyveną savo amžinai laimei, tobulai pildydamos joms Dievo apreikštą valią. Nors tai sunkus darbas nuolatos pridaboti savo širdį nuo pasaulio masinimų, pagundų atsakyti Kristaus tiesos ir mokslo, bet jos sau prievartą užduoda, persigali ir laimi, kaip Išganytojas pažymėjo: dangaus karalystė kenčia prievartą ir smarkieji sau ją plėšia.” (Mat. 11, 12.).

Išganytojas piešia čia vaizdžiu budu žmogaus viduję kovą už amžinąją laimę. Kitoj vietoje Jisai kalba aiškiau, kas būtina reikalinga, kad švenč. Trejybė apsirinktų žmoguje sau buveinę: "Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko." (Jon. 14, 23-24). "Ramintojas-gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus vi-

so išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau." (Jon. 14, 26).

Butinoji sąlyga, kad apsigyventų mumyse švenč. Trejybė — tai Dievo meilė, įžiebtoji mūsų sieloje. Dabinkime savyje Dievo šventovę, padarykime Viešpačiui tinkamą buveinę mūsų sieloje, rupinkimės pažinti ir užlaikyti Jėzaus žodžius, o Karalystė prasidės mums begyvenant ant žemės.

Uršulės Nelaimės

(Tęsinys).

"Gal but nauja persekiotojų auka ieško mano pagalbos," tarė ji pati sau. Padrąsinta tos minties, ji pastumė mažą langinės dangtelį, nereikalaudama atidaryti visos langinės, ir pažiūrėjo laukan.

Jau švito. Gatvėje buvo šiaip taip jau įžiurima. Ji pamatė vidutinio ugio žmogų, apsirėdžiusį republikonų "bliuze" ir ant galvos turįs raudoną kepuraitę, gerokai užsmaugta ant akių. Jis įsistebeilijęs žiūrėjo į langą ir, matyt, nekantriai laukė atsakymo į savo barškinimą. Kaip tik nepažįstamasis išgirdo lengvą bildėsį, kokį padarė atstumiamas dangtelis, jis greitai žengė prie durų, įmetė raštelį per jas ir umai pranyko pro kampą gatvėje.

"Ko tas žmogus gali čia norėti nuo manęs?" tarė sau Uršulė, paimdama suterštą ir suglamžytą popierėlį, kuris gulėjo ant grindų. Užsižibinus lempą, ji išskaitė šiuos žodžius, parašytus paišeliu:

"Del pavojaus tavo garbei, o gal ir tavo gyvybei neišeik iš namų iki savaitės pabaigos, nežiurint koki reikalai tave šauktų. Daugiausia gulėk lovoje ir visiems, kurie pageidautų tave matyti, pasakyk, kad imi sirgti rauplėmis."

To ypatingo laiškėlio adresas buvo sekamas:

"Uršulei, Leforto žmonai."

"Ką ta visa paslaptis reiškia?" mąstė Uršulė. "Ar nebus čia tik kokį juokai, kuriuos nori man kas nors iškrėsti? O jei čia tai daro nežinomas man prietelius, kad jis slepia savo vardą?"

Svarstydamą šį naują įvykį, ji nuėjo lovon ir gana greitai užmigo. Jos miegas buvo neramus. Baisus sapnai nuolatos pertraukinėjo jos atsilsį. Kartais jie ją visiškai išbudindavo. Ji nusigando. Jai ėmė rodytis, kad deginąs karštis apima ją ir, kad, gal but, ištikrųjų ją pagavo liga, kurią jai buvo patarta nuduoti.

Saulė jau buvo augštai, kada jos kudikio balsas prikėlė ją. Bet ji jautėsi

taip nusilpus, kad nepajėgė kelti. Ona aprenėė vaikučius. Mažutė Marytė buvo pasiūsta pas svečius, kad jų atsiprašytų ir praneštų, idant jos nelauktų, kartu pavesdama jiems viską, kas galėtų būti jiems naudinga.

Visa ta diena praėjo ramiai, be jokio ypatingo nuotikio. Sekantį rytą atsilankė daktaras Bontera. Įeidamas į kambarį apsiprakaitavęs ir uždusias, jis tarė, kaip visuomet su juokais: — “Tai susigriebei rauplių ligą, ir nieko man iki šiolei nepasakei ir dar laikai vaikučius pas save namieje, neatsižvelgdama į tai, kad gali juos užkrėsti!”

“Ar tai ištikrųjų aš sergu rauplėmis?” paklausė Uršulė nusistebėjus ir persigandus. “O kaip, daktaras, sužinojai, kad aš sergu ta liga?” “Man pasakė tamistos kaimynas, barzdaskutys. Jam atsinaujino jo sena liga ir jis kvietė mane jį apžiūrėti. Aš jį apleidau, kaip tik atlikau savo darbą ir skubiai atlėkiau čia. Duok man ranką. Pažiūrėsiu, kaip muša tavo pulsas.”

“Ištikrųjų, kas tai nepaprasto,” pastebėjo Uršulė, pasikeldama.

Dabar savo akimi ji ieškojo popieros gabalėlio, kurią pereitą naktį ji įsidėjo į savo stalo stalčių. Štai ji rado ją ir sušuko: “Dievui dėkui. Aš neklejoju Daktare”, kalbėjo ji toliau, “aš žinau, kad esi man labai prielankus ir suteiki man geriausių patarimų.” Ji čia papasakojo apie tą navatną laišką, jai prišūtą, ir klausė, ką jis mano apie tai.

Daktaras, rimtai pasvarstęs visa, ką girdėjo, atsakė: “Aš negaliu gerai suprasti šio laiško tikslą. Asmuo, kuris jį rašė, matyt, turėjo gerų intencijų ir

šioje gadynėje tas patarimas neturėtų būti palaikytas niekais. Kas ypatingai mane stebina, kad barzdaskutys apie tai žino. Jis yra pavojingas, gal ne tiek jis pats, kiek tie, kurie pas jį lankosi. Aš patariu būti atsargiai su juo. Kas dėl tavo ligos, Uršule, tai nesergi rauplėmis, bet turi pusėtinai karščio. Todel būk atsargi, saugokis nuovargio ir kankinimo savo smegenų įsivaizduotomis baisenybėmis. Laikas yra geriausias mokytojas. Jis supažindys mus su visakuo, ką mes dabar pirma laiko norime sužinoti.”

SKYRIUS IV.

Slaptos Mišios.

Revoliucionierių policijos sužinota, kad kunigai Laža ir Galius sugryžo Francijon iš ištrėmimo. Daug jų tautiečių galvojo, kad dėl tuščio ir nenaudingo gyvenimo juodu sugryžo. Apie krikščioniškąją meilę artimo, kuri liepsnojo tų kunigų širdyse, niekas neužsiminė. Taip greitai pamiršta, kad gali dar gyvuoti krikščioniška meilė ir pasiaukojimas. Išryto po savo atvykimo juodu tuojaus pradėjo svarstyti ir teirautis, kaip čia juodu galėtų pildyti savo šventas priedermes Tregyje ir jo apielinkėse. Juodu pasiprašė savo garbios šeimyninkės raktą jos darželio durų, kuriomis buvo išeinama į dar siauresnę ir mažiau lankomą gatvę negu iš priešakio. Juodu manė vartoti raktą tik naktį, kad jų išėjimas ir parėjimas nebutų niekam matomas.

Atėjus vakarui juodu prisipirko įvairių drabužių, kad, dažnai persirėdydami, galėtų geriau išvengti policijos akių ir maišyti savo persekiotojų pėdas.

Kuomet visus prisirengimus jau atliko, juodu nuėjo pas Uršulę pasakyti, kad tuojaus iškeliauja į Pliuveno miestelį. Juodu pranešė, gavę žinių, kad tenai vienas žymus senas žmogus, jų prietelius, tapo pasmerktas mirtin, ir kad juodu tikisi prie jo priėti ir suteikti jam paskutinį krikščionišką patarnavimą.

“Po to mudu sugryšiva čia į jusų tarpą”, tarė Galius, “ir duok Dieve, kad mums nereiktų panašių priedermių pildyti prie kurio nors iš Tregio gyventojų!”

Vienok, ponia Lefortienė, užsispyrė neišleisti jų, kolei savo tikybiniu patarnavimu neaprupins šios apielinkės persekiojamus katalikus. Ji taip smarkiai šios savo nuomonės laikėsi, kad abu kunigu, nors jiem labai rupėjo tuojaus iškeliauti, nusileido jos įkalbinėjimams.

“Tavo uolumas, ponia, yra ištikrų jų labai girtinas,” tarė kunigas Galius karštai. “Padarysiva, kaip trokšti. Bet, budama ligonis, ar galėsi pati dalyvauti šventose apeigose? Ar galėsi pasikelti iš lovos?”

“Aš taip manau”, atsakė ji, “nes aš jaučiuosi įstabiai nurimus ir man labai palengvėjo del nuoširdaus džiaugsmo, kurį man suteikė jusų sutikimas.”

“Tegu tat tai įvyks vidurnaktyje ir, visiems savo pažįstamiems tikintiems, jei išrodo išmintingu dalyku, pranešk kuriais galima pasitikėti, kad atsilankytų.”

Taip kalbėdamu juodu nuėjo rengties prie švento savo darbo.

Dabar Uršulė pamatė savo tarnaitę ir pasakė pavardes visų asmenų, pas

kuriuos ji turi užėiti ir pasakyti:

“Mano ponia, Lefortienė, nori tamistą matyti — valandą del reikalo, apie kurį gana gerai žinai.”

Ne visiems buvo nurodyta ta pati valanda. Vieni buvo kviečiami ateiti tuojaus, kiti devintą valandą, da kiti dešimtą, vienuoliktą ir t.t. Šis atsargumas buvo reikalingas, kad atėjimas daugybės žmonių vienu ir tuo pačiu laiku nesukeltų kaimynų įtarimo. Nes, mat, tuose baisiuose revoliucijos laikuose visiems, kurie buvo likę ištikimi savo tėvų tikybai, buvo uždrausta sykiu susirinkti ir kelti savo širdis prie Dievo, meldžiantės už tironybės aukas arba už persekiotojus. Atlikimas kokios nors tikėjimo priedermės buvo užtektina priežastis pasmerkti mirtin. Taigi tikintieji priversti buvo vartoti visokį atsargumą paslėpti savo maldas ir gerus darbus nuo šnipų, kaip ir rodos koki vagys, ar žmogžudžiai, besitarę įvykinti savo kriminalius planus.

Septintą valandą vakare į Uršulės mažą gyvenimėlį pradėjo rinktis vargšės šeimynų motinos, kurių vyrai ir sunys turėjo apleisti tėvynę su viltimi ginklu paliuosuoti savo kraštą nuo Išganytojo ir karaliaus priešų. Rinkosi seneliai, apgailestaujanti savo silpnumą ir jaunos, sumenkėjusios merginos, kurių veidus nubaltino nuolatinis liudėsis ir skausmas. Rinkosi abiejų lyčių, įvairaus amžiaus ir luomo asmenų. Jų visų troškimas buvo pasinaudoti religijos maionėmis — šv. sakramentais, kad tešėjus ilgiau nešti visokių nelaimių našių, kuri juos sunkiai slėgė.

(Bus daugiau).

Rašo Kun. P. Lapelis.

Laiškas Iš Kelionės

(Tąsa)

Ištikro, 2 myli nuo Lisieux yra senovės Romiečių teatro ir maudynių griuvėsiai. Taip-gi pats miestelis Barbarų buvęs sunaikintas, bet vėliau atstatytas ten, kur dabar yra katedra ir rue de la Pai. Lisieux miestely yra 16,000 gyventojų. Guli slėnyj važiuojant geležinkeliu iš Paryžiaus į Cherbourgą. Tai yra gražus Normandijos kraštas! Jį puošia dideli sodnai ir derlingos ukės; ukininkų namai skęsta gėlėse... Lisieux miestelio ir apielinkės francuzai — dievoti žmonės. Trys puošnios bažnyčios ir katedra, 12 šimtmetyje statyta, savo išdidumu atkreipia keleivio dėmesį. Čia randasi Šv. Ursino palaikai. Čia Hospicijuje Šv. Tamas iš Kanterburijos yra laikęs Šv. Mišias; kai-kurios jo relikvijos galima ir dabar matyti.

Bet ne tais dalykais yra šiandien garsus Lisieux; ne savo senove ar poetiškuumu. Ne tų dalykų šimtai tukstančių pilgrimų čia atvyksta pamatyti. Visų širdys čia atvykusių yra nukreiptos į nedidelę koplytėlę, kurioje randasi palaidota Šv. Teresė nuo Kudikėlio Jėzaus arba Mažoji Gėlė! Ta koplytėlė yra Klauzuruotų Karmelio Seserų vienuolyno dalis, to paties vienuolyno, kuriame ši mūsų šventoji gyveno ir mirė...

Ta koplyčia dabar yra atskirta nuo vienuolyno geležinėmis grotomis, kurios pridengtos yra juodu uždangalu, bet Seserų maldų garsas galima girdėti koplyčioje, į kurią žmonės yra įleidžiami. Šv. Teresės kunas yra bronziniame sarkofage su jos atvaizdu. Tas sarkofagas — tai Brazilijos katalikų dovana. Jos kapą puošia gyvos gėlės ir amžinosios lempos. Koplyčios vidus nuklotas marmurinėmis votū lentelėmis, kurių yra tukstančiai; be to tukstančiai garbės kryžių ir visokių ordeņų, taipgi šalmai, kardai ir kiti kariškių

prisiųsti atsižymėjimo ženklai, padėkai už apturėtas malones per Šventosios tarpininkystę; tos dovanos, sukabintos tvarkoje, liudija jos galybę pas Dievą. Jauku man buvo melstis čia, nes žinau, kad ji, budama Naujosios Epokos šventoji, supranta kiekvieno žmogaus širdį ir, savo sielos paprastumu ir nekalta kudiškyste, kiekvieną traukia prie Dievo Meilės...

Nuo pat ankstyvaus ryto iki vakaro jos kapas yra apgultas žmonių. Mačiau, su kokia pagarba ir meile minios veržiasi prie jos; mačiau kaip daugeliui, veizint į ją, veržėsi per skruostus maldos ar dėkingumo ašaros... Čia nėra klasių ar amžiaus skirtingumo: visi, vyrai ir moterys, jauni vaikinai ar mergaitės, turtingi ar biedni, net maži kudikėliai, veizi į Mažąją Jėzaus Gėlę su pasitikėjimu ir savo maldavimais, žinodami, kad ji yra Rojuje ir mato juos...

Šventosios Teresės nuo Kudikėlio Jėzaus garbė išsiplėtė po visą pasaulį su nepaprasta galybe ir taip greitai delto, kad ji yra mūsų laikų šventoji.

Mažosios Jėzaus Gėlės gyvenimas.

Ji gimė sausio 2 d., 1873 m., Francijoje, Normandijos klonyje, nedideliame mieste Aleneon. Jos tėvas buvo Liudvikas Juozapas Martin, o motina Zėlie Gėlin.

Iš 9 kudikių šeimynoje jinai buvo jauniausioji. Keturi iš jų mirė mažyčiai, o penkios likusios dukterys visos įstojo į vienuolyną: viena į Aplankymo Vienuolyną Caen'e, o kitos keturios — į Karmelietėlių Klauzuruotą (uždarytą) Vienuolyną Lisieux'e.

Šventosios tėvai savo profesija buvo pirkliai, labai pamaldus ir gana pasiturinti. Kuomet Teresė buvo 4 metų, jos tėvas po savo žmonos mirties persikėlė gyventi į Lisieux.

(Daugiau bus).

Katalikų Pasaulys

Amerikos Maldininkai Romoje. — Roma. Rugpjūčio pirmomis dienomis Romoje viešėjo 200 maldininkų iš Pittsburgh, Pa., kurių priešaky buvo kun. James R. Cox.

Pittsburgh'o maldininkai buvo nuvykę į žinomą stebuklingąją vietą Lourdą, iš kur užsuko Romon, pamatyti Amžinąjį Miestą, pasigrožėti šio miesto puošniausiais Dievo namais ir, kas svarbiausia, pamatyti Šventąjį Tėvą ir gauti jo palaiminimą.

Vykdami į Lourdą, maldininkai aplankė Angliją ir Airiją. Iš ten jų dalis į Franciją perlėkė orlaiviais, o kiti garlaiviu.

Iš Paryžiaus visi kartu nuvyko į Lourdą, kur išbuvo penkias dienas.

Vienas iš sujaudinančių įvykių Romoj buvo tas, kuomet trijų maldininkų trims vaikams Jo Emin. kardinolas Vanutelli suteikė Patvirtinimo sakramentą.

Kitą dieną maldininkai gavo progos klausyti šv. Mišių apgriuvusio Koložėjaus buvusioje arenoje, kur pastatytas milžiniškas kryžius ir kur pirmaisiais amžiais krikščionys buvo žudomi. Koložėjume Mišių laiku maldininkams sakė pamokslą Tėvas Cox. Jis Meksikos diktatorių Calles pavadino naujoviniu Neronu, apie ką viso pasaulio spaudoje praskambėjo.

Kolizėjume maldininkai meldėsi ir priėmė šv. Komuniją už laisvės gražinimą Meksikos katalikams.

Tą pačią dieną Šventasis Tėvas maldininkus priėmė audiencijon. Šventasis Tėvas kiekvieną atskirai maldininką užkalbino, sveikino ir davė bučiuoti žiedą. Aukštino nepaprastą maldininkų dievotumą ir prisirišimą prie Apaštalų Sosto. Suteikė palaiminimą visiems jiems ir jų šeimynoms, namiškiams ir namams.

Ant rytojaus St. Mary Major bašilikoje maldininkai klausė šv. Mišių. Kardinolas Vanutelli padalino jiems šv. Komuniją.

Po pamaldų maldininkai kokį laiką pasižvalgė po miestą ir po to susirinkę stotin traukiniu išvyko į Franciją kupini gražių įspūdžių ir praleistų laimingų valandų.

Nepaprasta lietuvaitė. — Rugp. 8 d. pas ponus Stuglius, 6933 S. Rockwell str., Chicago, Ill., atsilankė dvi seserys: Sesuo Marija Firmata ir Sesuo Marija Theresita, abi šv. Pranciškaus ordeno, Philadelphia, Pa. Ponai Stugliai yra giminės Seseriai Firmatai ir daug metų kaip jos nematė.

Sesuo Firmata, lietuvaitė, gimusi Panevėžio apskrityje, Joniškelių parapijoje, Valdeikių kaime. Amerikon atvyko 30 metų atgal, įstojo į vokiečių šv. Pranciškaus vienuolyną ir per 25 metus misionieriavo indėnams Oklahomos valstijoje. Ji moka kalbas šių indėnų genčių: Comanche, Apache, Blackfeet, Crow ir kitų. Manoma, kad ji viena iš baltų žmonių geriausia moka indėnų kalbas.

Sidabrinis jubiliejus. — Abi sesers sustojo pas p. Stuglius kelyje iš Oklahomos į Pensylvaniją, kur abi gaus sidabrinus kryžius už vienuolinį gyvenimą per 25 metus. Sesers Firmatos draugė yra vokiečių.

Paryžius. — 30 amerikonų maldininkų iš Pittsburgh'o, Pa., kurie vyksta į Lourdą, iš Londono į Paryžių atskrido aeroplanais.

Kiti gi 120 maldininkų į Paryžių atvyko naudodamies garlaiviais ir traukiniais.

Iš Lourdo maldininkai vyks Romon.

MUSŲ DARBAI

Tėvų Marijonų Naujokyne — Marian Hills, Hinsdale, Ill., Rugpiučio 14 dieną 8:30 val. vakarė prasidėjo didelės iškilmės: buvo priimta į bandinių tarpą keturi jaunuoliai butent — Vincas Sabas, Vladas Savickas, Kazimieras Vengras ir Petras Gruseckis, paskiau pradėjo naujokavimą sekantieji broliai: Eugenius Andrunonis, Eduardas Turauskas, Jonas Augunas, Albinas Matulevičius, Stanislovas Bernadišius ir Matas Valentukonis. Tuo pačiu laiku pradėjome mūsų vienuolijos iškilnę “Ėmimo Į Dangų Švenčiausios Panelės Marijos”. Rugpiučio 15 dieną 7:30 val. iš ryto penki broliai padarė pirmuosius apžadus: — Julius Jeskelevičius, Adomas Juškevičius, Adomas Markunas, Kazimieras Drazdys ir Leonardas Gritis; po tam penki broliai atnaujino įžadus metams — Jonas Seibutis, Vincas Černis, Vincas Šaulys, Adomas Ratkelis ir Antanas Švedas. Pamaldos baigėsi Šv. Mišionis ir Palaiminimu Šv. Sakramento.

11:30 buvo paskambinta ir visi neiškiriant svečių susirinko mokykloje. Visi stebisi kas čia tokio gali būti. Palaukus valandėlę Tėvelis Vladas Draugelis, kolekcijų Dvasios Vadas, sukalbėjo maldą. Po maldai visi atsisėda ir Tėvas Draugelis paaiškina šio susirinkimo priežastį, tai yra pabaigti oficialiai šios dienos iškilmes. Pažiūrėjus į visus ten esančius, buvo pamatyti koki tai nepaprastą džiaugsmą, ypač Bernadišius, linksmą šypseną reikė, jogei jisai buvo ištikrųjų radęs savo pašaukimą. Tėvui Draugeliui paprašius, broliai pirmą kartą, padariusieji įžadus, parašė dokumentą iš eilės ėjo Brolis Adomas Juškevičius, antras Kazimieras Drazdys, trečias Leonardas Gritis, ketvirtas Adomas Markunas, penktas Julius Jeskelevičius ir su šiuo padarymu dokumentų baigėme pirmą susirinkimo dalį.

Antrąją iškilnių dalį sudarė įvairios prakalbos: Br. Jono Jančiaus prakalba:

Gerbiamieji Tėveliai ir Broliai:— mes šiandie švenčiame netik šv. Panelės Į Dangų Ėmimo šventę, bet sykiu dar kitas dvi šventi; butent, susilaukęs naujų bandinių, naujokų ir brolių; taipgi trečioji šventė — išleistuvės keliatos mums gerai pažįstamų brolių.

Jie vyksta į tolymą, bet mums žinomą ir gal keliems butą šalį — Lietuvą — mūsų tėvynę. Venai niekas kitas jų neitraukia kaip išpildymas jų idealo; — siekti aukštų mokslų ir tapti gerais ir dorais mokytojais — kunigais vienuoliais. Todel mums nereikia nusiminti, bet reik džiaugtis, kad jie siekia tokio aukšto idealo, tai yra kunigystės, nes ir mes prie to rengiamės ir ankščiau, ar vėliau mes ir tai pasieksim su Dievo pagalba.

Kaip minėjau, mes šiandie susilaukėme naujų brolių, bet neturėsime progos su jais pasidžiaugti, nes jie šiandie apleidžia mūsų namą ilgesniam laikui, tai šia proga naudodamasis norėčiau kad kaikurį laiką praleistumėme bendrame savo minčių pasidalinime.

Gerb. Tėvas Draugelis prakalba šiais žodžiais:— Malonu girdėti nuo Brolio Jono, jogei jisai nori praleisti šitą trumpą laiką bendrame minčių pasidalinime, tai labai prakilnus sumanymas. Mums bus labai malonu pagerbti naujus Brolius ypač, kad kaikurie turi tuojau mus apleisti. Todel šitas palinksminantis laikas galės jiems būti išleistuvių atminimas. /

Ateities nežinome, bet visgi žinom, jogei jus turėsitė mokyti ilgą laiką, mažiausia dvejus metus. Jau iš mūsų tarpo išvažiavo du broliai ir dabar mums vėl reikia skirtis su kitais keturiais broliais, kurie čia baigė Kolegiją ir važiuoja Lietuvon. (Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Aš labai norėčiau, kad mūsų kun. klebonas stotų į Marijonus. Kodel jis nestoja?

Ona Anužienė, "L." sk-ja.

ATSAKYMAS. — Ne visi yra Dievo pašaukti vienuoliniame luome darbuotis.

KLAUSIMAS. — Pasakykite, kodel kunigai nekenčia bolševikų, juk jie tokie pat žmonės kaip visi?

A. Juodaitis, New York, N. Y.

ATSAKYMAS. — Galvažudžiai, va-gys taip-gi iš tų pačių žmonių tarpo kilę, o ne iš pragaro atėję, o visgi Sveikas nenori, kad jie pas tamstą atsilankytų.

Kunigai nekenčia bolševizmo klaidos, o pačius bolševikus rupinasi ištraukti iš amžinos bausmės. Išganytojas pasakė, kas ne su Manim, tas prieš mane" (Luk. 11, 23.) Bolševikai kovoja prieš Jėzaus Kristaus Bažnyčią, negali užtat kunigai jų klaidas mylėti.

KLAUSIMAS. — Ar stipri yra fašis-tų partija Lietuvoje?

O. Bieliauskiene, New York.

ATSAKYMAS. — Fašistų partijos Lietuvoje kol kas nėra; todėl ji negali būti nei stipra, nei silpna.

Socialistai ir komunistai vadina tau-tininkus fašistais, bet tai yra grynas pravadžiavimas, o ne tikrenybė.

KLAUSIMAS. — Ar po 1c., po 10c. kas vogdamas nuo pasiturinčio žmogaus gali sunkiai nusikalsti, ar ne?

Vargšas iš Rochesterio.

ATSAKYMAS. — Taip. Kas po ma-žai vagia net nuo pasiturinčio žmogaus sunkiai nusikalsta, kuomet bendroji pavogtoji suma susidaro žymi, maž-daug vien-os dienos pragyvenimui reikalinga.

KLAUSIMAS. — Praneškite per "Laivą", ar kun. Maurice B. Alexander, klebonas Our Lady of the Sea Church, yra katalikų kunigas, ar ne? Antra, ar

galima jam siūsti aukas jo bažnyčiai prašomais tikslais?

"L." skait. iš Shenandoah, Pa.

ATSAKYMAS. — Kun. Maurice B. Aleksander yra katalikų kunigas. Gyvena Solomon's Island, Md. ir yra minėtos bažnyčios klebonas.

Auką teikti bažnyčios reikalams visados kilnus dalykas. Bet pirmiausiai nepamirškite savo parapijos reikalų. Jei savo dalį atdavėte savos parapijos reikalams, galite kiek norite ir kur norite tolymesnes aukas teikti.

KLAUSIMAS. — Paaiškinkite, kaip galima prisidėti prie Marijonų Kongregacijos? *Juozas Skinkys iš Phila, Pa.*

ATSAKYMAS. — Jeigu Tamsta nori patsai būti marijonas-vienuolis, paduoki prašymą, kad galėtumei gauti aplikaciją. Ją išpildęs prisiūsi, o Marijonų Am. Provincijolas Tamstai praneš, ar priimamas, ar ne į marijonus. Jeigu-gi norėtumei vien pinigine pašalpa — auka prisidėti prie Marijonų Kongregacijos, labai kilnu, siūskite adresu: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

KLAUSIMAS. — Ar galima atlikti išpažintį per telefoną, ar ne?

Jurgis Ant. iš Braddock, Mass.

ATSAKYMAS. — Atlikti išpažintį per telefoną Tamsta gali, bet ar Tamstai kunigas duos išrišimą, tai kitas klausimas, nes Bažnyčia šiuo reikalu nėra tarusi, kiek žinome, galutinio sprendimo.

Nors prie Atgailos Sakramento ga-vimo pakanka naturalaus žmogaus balso atstumas, kad galėtų susikalbėti, bet telefonu perduodamas balsas neskaitomas tikrai natūraliu, o padidintu. Tamstai pa-tartume nuvykti bažnyčion, atlikti kaip visi žmonės išpažintį, priimti šv. Komuniją, jeigu gi sergi, parsikviesti kleboną, o telefoną paliki biznio reikalams.

Lietuvos Žinios

Patogiausia poilsini vieta. Daug yra Klaipėdos krašto gražių pajurių, bet tikrai graži ir poilsini tinkamiausia vieta yra Nida. Turinti apie 1000 gyv., daug vilų, viėšbučių ir privatių apsigyvenimui namų. Yra paštas, telegrafas, telefonas, gydytojas, vaistinė. Yra gražių ir pamatymo vertų vietų. Aukščiausioje vietoje pastatytas aukštas jurų švyturys (189 mtr. nuo vandens paviršiaus). Netoli nuo Nidos yra retų gyvulių — elnių bustynė. Jų pasižiūrėti galima saulei leidžiantis ir tik su vadovu, nes vienam nežinančiam jų gyvenimų vietų sunku surasti. Tuoju už Nidos prasideda ne tik Kuršių kopų, bet ir visos Lietuvos įdomiausia vieta. — Tylas pakalnė — kaip siena status iki 63 mtr. aukštumo smėlių, taip vadinami, Baltieji kalnai, su lužtančiomis viršūnėmis. Ties Kuršių kopų 50 kilm. stulpu pakalnėje įdomi, taip vadinama, „markapių“ vieta, kurioje randama archeologinių liekanų. Nuo kalnų, šioje vietoje matosi, kiek tik akis užmato, tikra smilčių ir tyrų Sachara. Už pusės kilometro per šią Sacharą eina Lietuvos-Vokietijos siena, kuriai pereiti reikia turėti vizos ir visi kiti sienai pereiti reikalingi dokumentai. Šventadieniais atsilanko iš Klaipėdos, Tilžės ir Karaliaučiaus daug svečių. Paprastomis dienomis nuolatinieji vasaros svečiai turi malonaus ir ramaus poilsio, gražias ir patogias jurų maudykles.

“Klaipėdos Garsas.”

Panelė persišovė krutinę. Liepos mėn. 25 d. 3 val. Garliavos valsč. Kirkilikių kaime p. Kazė Rinkevičaitė dviem revolverio šuviais persišovė krutinę. Ji be sąmonės nugabenta Kauno ligoninėn. Nusižudymo tikslas aiškinamas.

“Lietuva.”

Zarėnai (Telšių aps.) Liepos 18 d., važiuodamas iš Telšių į Varnius, aplankė

mus Resp. Prezidentas p. A. Smetona. Pasitikti žmonių prisirinko daug. Miestelis papuoštas vėliavom, parengti dveji vartai, langai buvo apkrauti gėlėmis. P. Prezidentą mažos mergaitės pasitiko su gėlių bukietais, pavasarininkai ir orkestras galingai užtraukė Lietuvos himną. Viršaitis priėmė su duona ir druska. Po to, sveikino mažos mergaitės, pavasarininkai, ukinkai ir žydai. P. Prezidentas atsakė susigraudinęs tokiu žemaičių paprastu švelniu pasitikimu.

“Šaltinis.”

Papilė. Ventoje 12 liepos ties Žylių k. nuskendo 19 metų vaikas.

13 liepos toje pačioje upėje ties Žerkščių k. nuskendo 20 metų mergina Ona Sakaitė. Nemokėdama plaukti, pasidirbo iš maldų pundelius ir ant jų plaukė. Įplaukus gilumon, maldai iš po jos išsprudo ir ji pasinėrė amžinai. Abudu iš vandens ištraukė.

“Šaltinis.”

Kybartai (Kauno ap.). Pil. J. Čionaitis 8 liepos netoli Raudonės upelio skaldė akmenis. Apie vidudienį sušilęs ir ištroškęs nuėjo į minėtą upeliuką atsigerti. Jo sunus, kurie kartu dirbo, nesulaukė ateinant tėvo, nuėjo ir rado negyvą ant upeliuko krantė. Burnos dalis buvo vandenyje, bet prigerti negalėjo, nes buvo negiliai ir su rankomis butų atsirėmęs. Matyt šiaip iš didelio karščio ar senatvės mirė.

“Šaltinis.”

N. Uta. (Mar. apskr.). Čia parapija susikūrė 1923 m. rudenį. 1924 m. buvo pastatyta ir pašventinta bažnytelė. Parapijai nuo pradžių rupestingai vadovauja kun. V. Dumčius. Žmonės džiaugiasi turėdami arti bažnytelę.

Tik gaila, kad yra žmonių kurie parsiduoda dar į girtuoklybės vergiją. “Š.”

Alp 2272

Sudargas (Sakių ap.). Liepos 1 d. buvo nepaprasta ir reta iškilmė — naujo kunigo Prano Aušiuros primicijos. Žmonių buvo kaip per didžiausius atlaidus. Gerb. Primicijantą su procesija iš klebonijos nulydėjo bažnyčion, kur jisai po iškilmingos sumos laimino tikinčiuosius. Pa-

mokslą sakė dekanas Skinkis. Per iškilmingus pietus buvo pasakyta 8 kalbos, kuriose buvo paliesta kunigo darbuotė šiais laikais, socialis klausimas ir katalikų akcija. Visi linkėjo gerb. Primicijantui stiprios sveikatos, ištvermės ir pasisėkimo. Valio Primicijantas! Geriausių metų! “Šaltinis.”

**PRAŠOME BALSIAI PASISKAITYTI!
UŽSIMOKA DAILIAI IŠRODYTI!**

Per 18 metų iškilimai ištarnavę Brighton Parko žmonėms, mes atidarėme moderniškiausią ir vėliausios mados barberinę po mum.

2557 W. 43 St., Chicago, Illinois

Maloniai kviečiame visus savo senuosius kostumerius ir visus Brighton Parko žmones naudotis mūsų patarnavimu, o užganėdinimą mes pilnai garantuojame.

Mes griežtai tvirtiname, kad ieškodami geresnio patenkinimo ir geresnio darbo kitur, niekur nerasite.

Mūsų šapa aprūpinta naujausiais ir geriausiais instrumentais visokiems darbams atlikti: moterims plaukus surūtyti joms plaukus nukirpti, masažui atlikti, shampoo padaryti, apsilinti ir visokius darbus atlikti plaukams ir apskritai galvai.

Pas mus nėra nuobodaus laukimo. Pas mus nuolatai dirba trys (3) barberiai ir jie visada pasirengę suteikti jums geriausią patarnavimą.

Mes išsidirbome Brighton Parke tokį vardą, kokio niekas neišgalėjo išsidirbti. Šioje kolonijoje nei vienas barberis negali susilyginti su mumis, nes mes čia darbavomės ilgus metus ir darbavomės, kad užganėdinti žmones.

Todėl jūs neprivalote bijoti susenėti. Atėkite pas mus ir mes jus pajauninsime.

Malonu mums paskelbti Chicagos gyventojams, kad mes šiame mieste tesame tik viena Barberių Šeimyną.

Su pagarba

J. KONCEVIČIUS IR SUNUS
2557 W. 43 St., Chicago, Ill. Tel. Virginia 0590

Mūsų Skyrius:

2734 W. 43 St. Chicago, Illinois

Mūsų Obalsis:

“Patarnavimas ir Patenkinimas.”

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą
“ D R A U G A ”

“Draugo” kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

“DRAUGAS”

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.